

Drama i statsministeriet – et brag af en bog

Publiceret 16/06/2021 i Bøger/Politik & Samfund af **Katrine Marie Guldager**

Print

PORTRÆT AF EN STATS MINISTER // ANMELDELSE – ”Sikke et drama.

Man læser bogen i én køre, beder mand og børn være stille, mens man lige snupper et kapitel mere. Det hele er genkendeligt og samtidig nyt: Anne Sofie Kragh kommer tættere på end de medier, der i samme periode forsøgte at blæse statsministerens mindste fejl op til kæmpe katastrofer”. Sådan skriver en begejstret Katrine Marie Guldager, der har læst Anne Sofie Kraghs ”Det første år” om Mette Frederikssens debut i Statsministeriet. Der er dog også plads til en undren over et par ting i bogen.

Det er et brag af en bog, Anne Sofie Kragh har skrevet om Mette Frederikssens første år som statsminister. For det første er den spændende, for det andet er den oplysende, og for det tredje er den vigtig. Ja, den er vel ligefrem en slags terapi for alle os, der stadig går rundt med lidt corona-chok i nervesystemet.

Angiveligt var det allerede 2016, at Anne Sofie Kragh foreslog Mette Frederiksen, at hun skulle skrive en portrætbog, og dengang kunne ingen selvfølgelig vide, at bogen ville komme til at omhandle og dokumentere den største krise i Danmark siden anden verdenskrig.

Grebet er meget ofte at fortælle små detaljer om deres liv, (hvorfra i landet de kommer, hvad de spiser, hvilket tøj de har på, hvilke sportsgrene, de foretrækker), og det virker. Vi

kender deres kælenavne, vi ved, at de sender hjerte-emojis til hinanden efter en hård dag

Og sikke et drama. Man læser bogen i én køre, beder mand og børn være stille, mens man lige snupper et kapitel mere. Det hele er genkendeligt og samtidig nyt: Anne Sofie Kragh kommer tættere på end de medier, der i samme periode forsøgte at blæse statsministerens mindste fejl op til kæmpe katastrofer.

For at gøre kredsen omkring statsministeren levende er grebet meget ofte at fortælle små detaljer om deres liv, (hvorfra i landet de kommer, hvad de spiser, hvilket tøj de har på, hvilke sportsgrene, de foretrækker), og det virker. Vi kender deres kælenavne, vi ved, at de sender hjerte-emojis til hinanden efter en hård dag.

Det er et godt greb, som selvfølgelig skal doseres, for det er ikke meningen, at vi skal begynde at interessere os for dem som privatpersoner, vi skal bare vide nok til, til at vi får en følelse af, hvordan det var at arbejde i statsministeriet i begyndelsen af 2020, da pandemien pludselig var en realitet.

Måske går iscenesættelsen lidt for vidt, når det kommer til Søren Brostrøm og Kåre Mølbak. Kåre Mølbak (som jo var mest på linje med regeringens holdning til, hvordan krisen skulle håndteres), beskrives næsten som en lille glad trold (med strittende hår og nasal stemme), der spiller banjo og gør hindu-tegn.

Mens Søren Brostrøm er kort for hovedet, arrogant og ”svær at hjælpe”. Her synes jeg godt, at man for balancens skyld kunne have udstyret Søren Brostrøm med mere menneskelighed og meget mere rationale. Mon ikke han havde sine gode grunde til at sige og gøre, som han gjorde? Måske fortjener han trods alt også både skulderklap og hjerte-emojis. Hvis de får sådan nogen i Sundhedsstyrelsen.

Det indledende kapitel undrer mig en smule. Her henter Mette Frederiksen selv en kat ned fra et træ, og afsnittet bliver brugt til, at hun selv konkluderer, at hun skal være bedre til at overlade ansvaret til andre.

Må man ikke forvente, at en statsminister trives med at have magt? Hvorfor skulle hun dog ellers blive statsminister?

Det er selvfølgelig for at gøre hende menneskelig, at hun skal reflektere over egne fejl. Men overordnet set ser det ikke ud til at have været et problem i hendes første år som statsminister. Tværtimod får man den tanke, at Anne Sofie Kragh i sit portræt af statsministeren vil imødegå borgerligt spin om, at Mette Frederiksen er et kynisk magtmenneske, der aldrig lytter til nogen og vil have styr på alt selv.

Men er hun nu det? Pernille Vermund siger, at hun ikke er. Og desuden: Må man ikke forvente, at en statsminister trives med at have ansvar og magt? Hvorfor skulle hun dog ellers blive statsminister?

Det kunne være interessant, hvis Anne Sofie Kragh en anden gang løftede perspektivet endnu højre op, og diskuterede om regeringen egentlig gjorde det rigtige.

Det er der hverken tid eller plads til i denne bog, som holder sig helt tæt til kronologien og statsministeren. Vi får et portræt af statsministeren, der er et velgørende modsvar til de helt billige fjendebilleder. Og egentlig er det også en kvalitet, at læseren sidder tilbage med ubesvarede spørgsmål og vil have mere: dels køber man toeren, og dels håber man på, at Anne Sofie Kragh bliver ved med at portrættere vores politikere på en måde, hvor man forstår konflikterne, tvivlen og ikke mindst presset.

LÆS MERE OM METTE FREDERIKSEN HER

Anne Sofie Kragh

Det første år

Politikens Forlag

279 s.

300 kr.

Om forfatteren:

Anne Sofie Kragh (f. 1972), uddannet journalist og forfatter til flere bøger. Har tidligere udgivet *Magten og æren* (2003) og *Fogh – historien om en statsminister* (2004) og *Benedikte – En kongelig prinsesse* (2019). Stod desuden bag tv-serien og bogen *Statsministrene* (2017), hvor fem tidligere statsministre mødtes på Marienborg over to dage. Anne Sofie Kragh var fra 2007-17 ansat som portrætskribent på magasinet *Euroman*.

Topillustration: Anne Sofie Kragh – taget af Les Kaner, bringes med tilladelse fra Politikens Forlag.

- KATRINE MARIE GULDAGER
- SENESTE ARTIKLER

Katrine Marie Guldager debuterede som skønlitterær forfatter i 1994 og har siden udgivet både digte, noveller, romaner og børnebøger. Af nyere værker er de mest kendte romanerne "En uskyldig familie" og "Bjørnen". I januar 2021 udkom hendes autofiktive roman, "Det samme og noget helt andet"